NORAKSTS
Lieta Nr.142231011
1-1461-12/21

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2012.gada 12.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

piedaloties Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pilnvarotajam pārstāvim *M.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *E.J.* (personas kods */personas kods/*) sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2011.gada 22.jūlija lēmuma Nr.3088 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – Policija) 2011.gada 22.jūlija lēmumu Nr.3088 (turpmāk – Lēmums) atstāts

negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas 2011.gada 23.maija lēmums Nr.050/PA 823685, ar kuru *E.J.* uzlikts naudas sods Ls 210 apmērā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.[4]panta sestās daļas 2.punktu par Ministru kabineta 2004.gada 24.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 39.4.apakšpunkta prasību neievērošanu.

Lēmumā konstatēts, ka *E.J.* 2011.gada 20.aprīlī, plkst.22.25, Rīgā, vadīja automašīnu Ford Scorpio ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pa Biķernieku ielu no Brīvības gatves puses Struktoru ielas virzienā laikā, kad ir stājies spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums, kas stājies spēkā pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas ietvaros.

Lēmumā arī konstatēts, ka saskaņā ar Ceļu satiksmes drošības direkcijas (turpmāk – CSDD) sniegto informāciju *E.J.* uz viņa deklarēto dzīvesvietu 2011.gada 10.februārī ierakstītā pasta sūtījumā nosūtīts Paziņojums-Informācija Nr.11.11-4/320 par iegūto uzskaites punktu skaitu un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegumu no 2011.gada 16.februāra līdz 2012.gada 15.februārim.

Tādējādi Policija ar Lēmumu atzina, ka *E.J.* ir izmantojis transportlīdzekļu vadīšanas tiesības laikā, kad ir spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību aizliegums, kas stājies spēkā pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas ietvaros, proti, konstatēja *E.J.* darbībās LAPK 149.[4]panta sestās daļas 2.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, *E.J.* vērsās ar sūdzību Administratīvajā rajona tiesā par Lēmuma atcelšanu. *E.J.* norāda, ka 2011.gada janvārī saņēma nepilnīgu Policijas lēmumu Nr.6537, proti, bez nolemjošās daļas, līdz ar to nebija arī norādes par šī lēmuma pārsūdzēšanu. Ievērojot minēto, Policijai nebija pamata pieņemt Lēmumu par *E.J.* saukšanu pie administratīvās atbildības.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2011.gada 5.septembrī saņemtajā rakstveida paskaidrojumā Policija sūdzību neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem.

[4] Uz tiesas sēdi *E.J.* nebija ieradies, par savas neierašanās apstākļiem tiesu nav informējis.

Tiesas sēdē Policijas pilnvarotais pārstāvis izteica viedokli, ka lietu var skatīt bez *E.J.* klātbūtnes, bet sūdzību neatzina, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem apstākļiem.

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, kā arī uzklausījusi Policijas pilnvarotā pārstāvja viedokli par lietas izskatīšanu bez pieteicēja klātbūtnes, atzīst, ka lietas materiāli ir pietiekoši un lietu var skatīt bez pieteicēja klātbūtnes.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējot administratīvā procesa dalībnieku izvirzīto argumentu pamatotību kopsakarā ar lietā esošajiem pierādījumiem, atzīst, ka Lēmums ir atstājams negrozīts turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[6] Tiesa konstatē, ka *E.J.* saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{4} panta sestās daļas 2.punkta.

Savukārt *E.J.* uzskata, ka Policijai nebija tiesiska pamata saukt viņu pie administratīvās atbildības pēc minētās tiesību normas, jo *E.J.* darbībās nav konstatējams minētās tiesību normas sastāvs.

Tādējādi tiesai jāpārbauda, vai *E.J.* pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{4} panta sestās daļas 2.punkta.

[7] Tiesa konstatē, ka Policija sākotnējā lēmumā, pamatojot *E.J.* saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{4}panta sestās daļas 2.punkta, norādījusi, ka *E.J.* pārkāpis CSN 39.4.apakšpunktu.

CSN 39.4.apakšpunkts (redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī) noteica vispārēju aizliegumu transportlīdzekļa vadītājam vadīt transportlīdzekli, ja nav atbilstošas kategorijas ([CSN] 1.pielikums) transportlīdzekļu vadīšanas tiesību.

Tiesa atzīst, ka Policija ir kļūdījusies, pamatojot *E.J.* saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{4}panta sestās daļas 2.punkta ar CSN 39.4.apakšpunkta pārkāpšanu.

CSN 39.5 apakšpunkts (redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī) noteica vispārēju aizliegumu transportlīdzekļa vadītājam vadīt transportlīdzekli, ja ir stājies spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums.

LAPK 149.^{4}panta sestās daļas 2.punkts (redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī) noteica, ka par transportlīdzekļa vadīšanu, ja ir spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums, kas piemērots pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas ietvaros, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no divsimt līdz trīssimt latiem.

Salīdzinot LAPK 149.^{4}panta sestās daļas 2.punkta un CSN 39.5.apakšpunkta normu loģisko struktūru, tiesa secina, ka tās pēc būtības sakrīt, ar to atšķirību, ka attiecīgā LAPK norma papildus paredz konkrētu tās piemērošanas nosacījumu – vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegumam jābūt piemērotam pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas ietvaros, kā arī minētā LAPK norma paredz sankciju par tās pārkāpšanu un nosaka piemērojamā soda veidu un apmēru.

LAPK 149.[4]panta sestās daļas 2.punktā ir noteiktas visas administratīvā pārkāpuma pazīmes, tādēļ šī tiesību norma nevar tikt uzskatīta par blanketu normu (tādu, kas norāda uz citu normatīvo aktu, kurā šis pazīmes aprakstītas), līdz ar to tiesas ieskatā, saucot personu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[4]panta sestās daļas 2.punkta, īpaša norāde uz CSN 39.5.apakšpunktu nav nepieciešama.

Papildus iepriekš minētajam tiesa norāda, ka, tā kā gan *E.J.* iebildumi pret saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[4]panta sestās daļas 2.punkta, gan Policijas Lēmumā ietvertā argumentācija ir pamatā saistīta ar to, vai var uzskatīt, ka pārkāpuma brīdī bija spēkā *E.J.* piemērotais aizliegums pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas ietvaros, tad pēc būtības nav nozīmes sākotnējā lēmumā ietvertajai kļūdainajai atsaucei uz CSN 39.4.apakšpunktu.

[8] Ceļu satiksmes likuma 28.panta pirmās daļas 5.punkts noteic, ka ir aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja ir stājies spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums.

Saskaņā ar šā likuma 30.panta otrās daļas 5.punktu transportlīdzekļu vadīšanas tiesības nedrīkst izmantot, ja pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas ietvaros transportlīdzekļa vadītājam ir piemērots ietekmēšanas līdzeklis — transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums.

Arī CSN 39.5.apakšpunktā noteikts, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja ir stājies spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums.

Ministru kabineta 2004.gada 21.jūnija noteikumu Nr.551 „Pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas piemērošanas noteikumi” (turpmāk – Noteikumi Nr.551) 20.punktā noteikts, ja transportlīdzekļa vadītāja iegūto uzskaites punktu skaits sasniedzis 16, bet jaunā vadītāja - 10, uz viņa Latvijā deklarēto dzīvesvietas adresi nosūta paziņojumu par iegūto uzskaites punktu skaitu un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegumu uz vienu gadu vai līdz brīdim, kamēr saglabājas maksimālais uzskaites punktu skaits.

LAPK 149.[4]panta sestās daļas 2.punktā noteikts, ka par transportlīdzekļa vadīšanu, ja ir spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums, kas piemērojams pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas ietvaros, - uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no divsimt līdz trīssimt latiem.

No minētajām tiesību normām secināms, ka transportlīdzekļa vadīšana, ja ir stājies spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums, kas piemērots pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas ietvaros, ir uzskatāma par prettiesisku darbību, par kuru atbildība paredzēta LAPK 149.[4]panta sestās daļas 2.punktā.

[9] Lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem, proti, ka *E.J.* 2011.gada 20.aprīlī vadīja transportlīdzekli, un to, ka ar Paziņojumu-Informāciju *E.J.* piemērots transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums no 2011.gada 16.februāra līdz 2012.gada 15.februārim.

Pārbaudot, vai pieteicējs ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{4}panta sestās daļas 2.punkta, pēc būtības ir izšķirams, vai Paziņojums-Informācija pārkāpuma izdarīšanas brīdī – 2011.gada 20.aprīlī – bija stājies spēkā.

[10] Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Senāts) ir atzinis, ka Noteikumu Nr.551 noteiktajā kārtībā izdotais paziņojums par ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu (izņemot brīdinājumu) atbilst visām Administratīvā procesa likuma 1.panta trešajā daļā minētajām administratīvā akta pazīmēm un ir atzīstams par administratīvo aktu (*sk. Senāta 2010.gada 10.septembra lēmuma lietā SKA-749/2010 8.punktu*).

Līdz ar to tiesa konstatē, ka *E.J.* adresētais Paziņojums-Informācija ir administratīvais akts. Tādējādi uz to attiecas Administratīvā procesa likuma 70.pantā paredzētie nosacījumi par administratīvā akta paziņošanu un spēkā esamību.

Administratīvā procesa likuma 70.panta pirmās daļas pirmais teikums noteic, ja ārējā normatīvajā aktā vai pašā administratīvajā aktā nav noteikts citādi, administratīvais akts stājas spēkā ar brīdi, kad tas paziņots adresātam.

No Paziņojuma-Informācijas tiesa konstatē, ka pašā administratīvajā aktā ir noteikts tā spēkā stāšanās brīdis – 2011.gada 16.februāris.

Savukārt Administratīvā procesa likuma 70.panta otrā daļa noteic, ja rakstveida administratīvo aktu sūta pa pastu, uzskatāms, ka administratīvais akts adresātam paziņots septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā. Administratīvais akts uzskatāms par paziņotu septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā arī tad, ja adresāts sūtījumu faktiski saņēmis agrāk. Ja pa pastu sūta adresātam nelabvēlīgu administratīvo aktu, to noformē kā ierakstītu pasta sūtījumu. Šaubu gadījumā iestādes pienākums ir pierādīt, kad sūtījums nodots pastā. Ja adresāts apgalvo, ka viņš pastā nodoto administratīvo aktu nav saņēmis, viņam šis apgalvojums jāpamato, minot ticamus iemeslus.

No lietas materiāliem (lietas 21.-23.lapa) tiesa konstatē, ka Paziņojums-Informācija tika nodots pastā nosūtīšanai ierakstītā pasta sūtījumā 2011.gada 10.februārī, tātad, tas ir uzskatāms par paziņotu 2011.gada 17.februārī.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka administratīvais akts – *E.J.* adresētais CSDD 2011.gada 9.februāra Paziņojums-Informācija par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību

izmantošanas aizlieguma noteikšanu ar 2011.gada 16.februāri – pārkāpuma izdarīšanas brīdī 2011.gada 20.aprīlī bija stājies spēkā.

Tādējādi tiesības vadīt transportlīdzekli *E.J.* zuda ar to izmantošanas aizlieguma noteikšanu Paziņojumā-Informācija, proti, kā jau tiesa iepriekš konstatēja – ar 2011.gada 16.februāri. Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka 2011.gada 20.aprīlī *E.J.* nebija tiesību vadīt transportlīdzekli.

[11] Pārkāpuma būtību nemaina arī apstāklis, ka pārkāpuma konstatēšanas brīdī *E.J.* bijusi klāt viņa autovadītāja apliecība.

Saskaņā ar Noteikumu Nr.551 21.punktu transportlīdzekļa vadītājam ir pienākums 20 dienu laikā pēc attiecīgā paziņojuma nosūtīšanas nodot nederīgo vadītāja apliecību CSDD nodaļā iznīcināšanai.

Tiesa jau iepriekš konstatēja, ka Paziņojums-Informācija *E.J.* tika nosūtīts 2011.gada 10.februārī.

Paziņojumā-Informācijā norādīti *E.J.* izdarītie pārkāpumi, par šiem pārkāpumiem piešķirtie soda punkti, kā arī norādīts, ka ir noteikts transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums no 2011.gada 16.februāra līdz 2012.gada 15.februārim. Tāpat norādīts uz *E.J.* pienākumu nodot transportlīdzekļa vadīšanas tiesību apliecību CSDD, kā arī sekas, kas iestājas šī pienākuma nepildīšanas gadījumā (aizlieguma termiņa pagarināšana).

Tātad autovadītāja apliecību *E.J.* bija pienākums nodot CSDD līdz 2011.gada 2.martam.

Lietā nav strīds par faktu, ka *E.J.* nenodeva transportlīdzekļa vadītāja apliecību 20 dienu laikā no CSDD paziņojuma nosūtīšanas brīža.

Saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.551 22.punktu, ja transportlīdzekļa vadītājs šo noteikumu 21.punktā minētajā laikposmā nederīgo vadītāja apliecību nenodod un nav iesniedzis rakstisku paziņojumu par tās nozaudēšanu, transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizlieguma termiņu pagarina atbilstoši nokavēto dienu skaitam.

No lietas materiāliem izriet, ka vadītāja apliecība *E.J.* tika izņemta 2011.gada 20.aprīlī, konstatējot LAPK 149.^{4}panta sestās daļas 2.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Tādējādi secināms, ka *E.J.* transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizlieguma termiņš pagarinājās līdz 2012.gada 20.aprīlim.

[12] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka *E.J.* 2011.gada janvārī saņēma Policijas lēmumu Nr.6537, bez nolemjošās daļas un līdz ar to arī bez norādes par šī lēmuma pārsūdzēšanas kārtību, tiesa norāda, ka minētais arguments neietekmē CSDD Paziņojumā-

Informācijā norādīto transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizlieguma termiņa tecējumu.

Turklāt no Tiesu informatīvās sistēmas tiesa konstatē, ka Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 24.augusta lēmums *E.J.* sūdzībā par nokavētā procesuālā termiņa atjaunošanu lēmuma Nr.6537 pārsūdzēšanai, ar kuru tiesa neatjaunoja *E.J.* nokavēto procesuālo termiņu, stājās spēkā 2011.gada 8.decembrī ar Administratīvās apgabaltiesas lēmumu, ar kuru Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 24.augusta lēmums tika atstāts negrozīts.

Minētajā lēmumā tiesa konstatējusi, ka *E.J.* ar lūgumu izsniegt pilnu lēmuma Nr.6537 tekstu ir vērsies Policijā 2011.gada 7.jūnijā. No *E.J.* norādītā un iesniegtajiem dokumentiem nav konstatējami apstākļi, kas liedza *E.J.* vērsties iestādē ar lūgumu izsniegt pilnu lēmuma tekstu uzreiz pēc tā saņemšanas 2011.gada janvārī, nevis vērsties iestādē vēlāk kā 5 mēnešu pēc lēmuma iespējami nepilnīga eksemplāra saņemšanas. Tādējādi, tiesa atzina, ka *E.J.* pats ir vainojams pie tā, ka savlaicīgi nav saņēmis pilnu lēmuma tekstu un realizējis savas tiesības pārsūdzēt lēmumu Nr.6537 likumā noteiktajā termiņā.

[13] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka *E.J.* pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{4}panta sestās daļas 2.punktu.

[14] LAPK 149.^{4}panta sestās daļas sankcijā paredzēts naudas sods no divsimt līdz trīssimt latiem.

Tiesa konstatē, ka *E.J.* uzlikts naudas sods Ls 210 apmērā.

LAPK 32.panta pirmajā daļā noteikts, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Iestādes piemērotā naudas soda apmēru tiesa atzīst par atbilstošu *E.J.* izdarītajam pārkāpumam.

Tiesas ieskatā minimālais sods ir piemērojams gadījumā, ja lietā pastāv atbildību mīkstinoši apstākļi un nav konstatējami atbildību pastiprinoši apstākļi. Tā kā konkrētajā gadījumā nav nodibināti ne vieni, ne otri, naudas sods nedaudz virs sankcijas minimālā apmēra ir samērīgs.

[15] Ņemot vērā spriedumā izklāstītos apsvērumus, tiesa secina, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz LAPK 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu un 289.[18]pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces 2011.gada 22.jūlija lēmuma Nr.3088, bet *E.J.* sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (*paraksts*) I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas tiesnese I.Petrovska

Rīgā, 2012.gada 12.oktobrī.